

SCRISOARE DUVHOVNICEASCĂ

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XI, NR. 1 (118) / 2007 BULETIN DE INFORMAȚII IAN. 2007

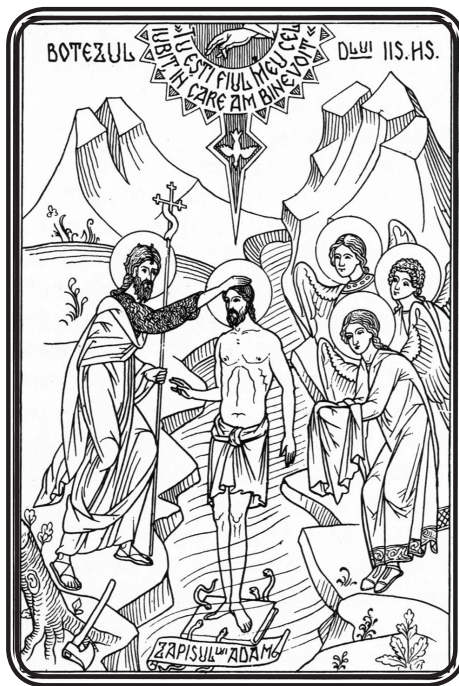
*Chemarea Sfintei Ortodoxii**

Potrivit învățăturii Sfântului Maxim Mărturisitorul, Dumnezeu conduce pe oameni spre desăvârșire pe două căi: pe o cale pozitivă și pe una negativă. Pe cea dintâi numită Providență, atrage pe om în chip pozitiv, prin frumusețea binelui și prin rațiunile lucrurilor; iar prin a doua, numită Judecată, lucrează prin diferitele necazuri, pe care ni le îngăduie Dumnezeu, ca să ne atragă de la păcate. Pe calea Providenței ne face mai ales să respingem ispitele plăcerii și ale poftelor, iar pe calea judecății ne face să suportăm încercările prin durere.

Rostul acestor probe este acela de a descoperi în ce stadiu se află omul în lupta de a birui patimile și de a se face mai tare în lupta împotriva lor. La aceste probe însă sunt supuși nu numai oamenii individuali, ci și comunitățile, popoarele, cum putem constata și în vremea noastră.

Dacă ne aruncăm privirea asupra continentului European din ultimele secole, vedem că popoarele din răsăritul Europei au trecut prin încercarea grea a suferinței, sub regimul de viață comunist. Pentru gândirea comunistă nu există decât o singură realitate, materia. Nu există Dumnezeu, nu există suflet, nu există viață veșnică. Omul este doar materie mai evoluată și întreaga viață umană se epuizează pe pământ. Bolile și suferințele provin din faptul că omul încă nu stăpânește deplin materia, nu-i cunoaște toate secretele. De aceea omul trebuie să o constrângă, să o silească, să-i smulgă secretele, ca să construiască fericirea deplină a omului din raiul de pe pământ. Munca deci, este unealta desăvârșirii, clasa muncitoare este elita care exercită această lucrare sub conducerea Partidului. Și fiindcă au fost oameni reacționari, care s-au împotrivit acestui fel de înțelegere, a trebuit ca aceștia să fie siliți, muncii, pentru a se conforma prin silă noului mod de viață. S-au creat chiar mijloace speciale în acest scop: închisori, lagăre de muncă, deportări, ș.a., prin care milioane de oa-

meni, popoare întregi, au fost muncii pentru motive politice, culturale, materiale, dar mai ales pentru credința religioasă, pentru credința în Dumnezeu în care comunismul nu credea. Rezultatul acestei încercări prin suferință este bine cunoscut și este pozitiv. Milioane de mărturisitori ai credinței în Dumnezeu s-au sfințit prin răbdarea chinurilor, a muncilor și s-au adăugat la ceata cea mare din Ceruri a mucenicilor,

care au pățimit înaintea lor. Și acum, dacă observăm că majoritatea creștinilor care au trecut prin această încercare a suferinței aparțin creștinismului ortodox, înțelegem că sfânta Ortodoxie a fost rânduită de Dumnezeu să treacă prin această teribilă probă a suferinței, din care a ieșit biruitoare și întărită.

A trecut comunismul cu lozinca muncii și a muncirii, și alte popoare, cele din apusul Europei, sunt chemate să-și dea examenul, proba vieții creștine, însă acum prin cealaltă probă, aceea a plăcerii. Datorită unor condiții istorice favorabile și progresului tehnic, Occidentul și-a creat condiții material-economice la nivelul cel mai ridicat. Dar

grija exagerată de trup a dus la ignorarea sufletului, a lepădării de Dumnezeu și la divinizarea omului, care astfel devine singurul stăpân al lumii. Omul este măsura tuturor lucrurilor, conform lozincii antichității păgâne. Și noul stăpân, cu ajutorul progresului tehnic își construiește "raiul" pe pământ cu zeul suprem: banul, capitalul, cu ajutorul căruia își îndeplinește toate poftele trupești.

Rezultatul este consecvent cu principiile care îi stau la temelie. Îndestularea exagerată a trupului, a pântecelui, atrage după sine întreaga coloană a celor șapte păcate capitale: desfrânarea în primul rând, apoi iubirea de argint, exploatarea celor slabi, cultul plăcerii cu expresia lui firească a desfrânării sub toate formele posibile, care constituie nota dominantă a sistemului capitalist.

Rezultatul probei prin plăcere, în plină desfășurare, este evident: o decădere a ființei umane la nivelul cel mai scăzut din tot cursul istoriei sale. Și dacă ne uităm acum și vedem că occidentul Europei, care este chemat să-și vădească stadiul său creștinesc, prin proba plăcerii, este reprezentat prin creștinismul catolic și protestant, constatăm că rezultatul probei creștinismului occidental este catastrofal. În loc să aducă prinos de recunoștință lui Dumnezeu pentru abundența realizată prin mijloacele tehnice perfecționate, a dus dimpotrivă: la lepădarea de Dumnezeu, la divinizarea omului și la legiferarea păcatului, care îi pregătește nefericirea cea veșnică.

Dar examenul, proba prin plăcere încă nus-aterminat, este în plină desfășurare. În această stare este firească întrebarea: Oare care sunt șansele de realizare ale sistemului capitalist?

1. Mântuitorul Hristos, pe muntele fericirilor, după ce a făcut cunoscută mulțimilor care Îl ascultau, Legea Noului Așezământ, pe care o aducea pentru fericirea omului, a încheiat astfel: „Cine aude aceste cuvinte ale Mele și le îndeplinește, se aseamănă cu bărbatul înțelept care și-a clădit casa lui pe stâncă. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au

sufolat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut fiindcă era întemeiată pe stâncă. Iar cine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, se aseamănă cu bărbatul nechibzuit, care și-a clădit casa pe nisip. Și a căzut ploaia și au venit vânturile mari și au suflat, și au izbit în casa aceea și a căzut. Și căderea ei a fost mare” (Mat.7, 24-27). Construirea unei Europe fără de Dumnezeu se aseamănă cu casa construită pe nisip.

2. În testamentul dumnezeiesc pe care Mântuitorul îl lasă ucenicilor Săi înainte de sfintele Sale Patimi, le spune: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Nu se poate construi o lume nouă fără prezența și fără ajutorul lui Hristos.

Răspunsul la întrebarea: Ce șanse de realizare are capitalismul, rezultă limpede din învățătura de mai sus a Mântuitorului Hristos: omul nu poate face nimic bun fără ajutorul lui Dumnezeu. A socoti că întreg destinul omului se epuizează numai în stadiul său efemer de pe pământ, este cea mai teribilă minciună cu care diavolul a înșelat pe om.

Încă de la facerea lumii, Dumnezeu a pregătit omului sălășluire fericită și veșnică, stagiul terestru fiind doar vreme de pregătire pentru intrarea în acest sălaș. Cum trebuie să fie această pregătire și ce trebuie să realizeze ea, ne-a arătat Însuși Dumnezeu prin lumea materială pusă la dispoziția lui și apoi Însuși Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om și ne-a arătat prin viața și învățătura

Sa Calea și a rânduit așezământ sfânt Biserica, pentru sfințirea, înduhovnicirea omului, singura țință de realizat pentru acesta fiind intrarea în veșnica fericire.

În starea în care se află în prezent Europa, cu modul ei viață capitalist, care tinde să devină modul de viață ideal și unic, constatăm un fenomen nou care are loc, un exod de populație cu dublu sens: din Orient spre Occident și invers. Exodul spre Occident are două cauze principale: mai întâi a fost fuga de teroarea comunistă, iar acum, dorința de îmbogățire din contactul cu capitalismul. Iar exodul apusean spre răsărit este pentru acapararea bunurilor materiale ale acestuia. În acest exod și unii și alții poartă cu sine bunurile lor proprii. Ortodoxia duce cu sine modul ei de viață creștin, cu trăsăturile ei proprii: viața spirituală, liturgică, viața de rugăciune, cinstirea sfințelor icoane; de asemenea munca cinstită și bine exploatată de apuseni. Iar apusenii duc cu ei traiul lor trupesc abundent cu desfrânarea sub toate formele, cu negarea lui Dumnezeu, idolatrizarea omului și mulțimea sectelor.

Din această întâlnire reciprocă, Occidentul are ocazia să cunoască direct bunurile Ortodoxiei, să-și recunoască lipsurile și mai ales să-și recapete dimensiunea spirituală a creștinismului pe care a pierdut-o; iar Orientul are posibilitatea să cunoască prin proprie experiență urmările negative ale materialismului capitalist, degradarea ființei umane prin păcat și nefericirea adusă prin divinizarea materiei.

Nu este greu de întrevăzut planul dum-

nezeiesc al acestor încercări. Europa este singurul continent fericit care s-a învrednicit de binecuvântarea cea mare a creștinismului. Civilizația lui creștină s-a răspândit și a influențat întreaga omenire. Progresul ei tehnic uimitor a adus omenirii mari binefaceri; dar a fost înșelat de diavolul. Dumnezeu creând materia și înzestrând-o cu puteri uimitoare: energii, forțe, pentru ca omul descoperindu-le să-și poată îndeplini mai adevărat chemarea sa de a se sfinți pe sine și materia pusă la dispoziția lui, creștinismul occidental pierzând dimensiunea duhovnicească a creștinismului, nu mai poate face acest lucru, precum a dovedit-o din examenul la care a fost supus și din care precum am văzut, a ieșit falimentar. Ortodoxia duhovnicească prin încercarea suferinței, a dovedit că păstrează neștirbit slujirea ce i s-a încredințat, de a conlucra cu Dumnezeu la realizarea Cerului și Pământului celui nou, sortit să intre în veșnicie. De aici chemarea cea sfântă și nobilă a sfintei Ortodoxii de încreștinare și înduhovnicire a Noii Europe, slujire pe care I-a încredințat-o bunul Dumnezeu, Care voiește ca toți să se măntuiască și pentru care sfânta Ortodoxie s-a pregătit și a dovedit că poate să o îndeplinească. Dacă lucrul acesta este realizabil, mileniul al treilea va fi creștin, după spusa filosofului francez, iar dacă nu, atunci îl așteaptă cataclismele Sodomei și Gomorei.

* *Stareț Arhim. Petroniu Tănase, schitul rom. "Prodromu", Sf. Munte Athos*

*Sfinții Ortodocși ai Apusului**

Odată cu începutul noului an începem și noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, o nouă rubrică în cadrul Scrisorii Duhovnicești, rubrică dedicată sfinților care au trăit în apusul Europei în primul mileniu creștin, în vremea când apusul și răsăritul erau unite într-o singură mărturisire de credință dreptslăvitoare. Deși aproape în întregime necunoscuți astăzi, acești sfinți ai Apusului sunt cinstiți în Biserica Ortodoxă, viețile și învățăturile lor nefiind cu nimic mai prejos decât viețile și învățăturile sfinților din răsărit. Dimpotrivă, aceste vieți sunt o mărturie de netăgăduit a unității de credință, de duh și de trăire dintre răsăritul și apusul primului mileniu creștin. Tocmai de aceea, considerăm că sfinții Apusului sunt de o importanță cu totul deosebită astăzi, mai ales pentru creștinii ortodocși care trăiesc în Apus. Cunoscându-le viața și

învățăturile, credincioșii ortodocși pot să alerge la acești sfinți ca la niște plăcuți ai lui Dumnezeu și să le ceară cu deplină nădejde ajutorul, încredințați fiind că ei sunt vii în cer și că mijlocesc înaintea lui Dumnezeu pentru toți cei ce li se roagă cu credință. Și deși sfinții Apusului se roagă pentru lumea întreagă, ei mijlocesc mai cu seamă pentru cei care trăiesc în pământurile din Apus, ca unii care au trăit și ei la rândul lor aici în Apus și s-au nevoit o viață întreagă pentru a sfinți aceste pământuri, ajungând astfel ocrotitori cerești ai lor.

În sensul acesta, dăm în continuare hotărârile Sinodului din 1952 al Bisericii Ortodoxe Ruse din afara granițelor, Sinod prezidat de Sfântul Ioan Maximovici, un mare făcător de minuni și apostol contemporan al Apusului. Acest Sinod a hotărât că sfinții Apusului pot și trebuie să fie cinstiți de credincioșii

ortodocși din întreaga lume:

„Trăind [noi] împreună în țări [din apusul Europei] unde în vechime s-au ostenit și s-au proslăvit, prin suferințele lor sau prin alte nevoințe, sfinți bineplăcuți lui Dumnezeu, cinstiți din vechime de Biserica Ortodoxă a lui Hristos, se cade ca și noi să-i cinstim cum se cuvine și să alergăm la ajutorul lor, fără a ne răci, în același timp, nici față de sfinții cuvioși ai lui Dumnezeu la care alergăm și înainte în rugăciune.

În diferite locuri ale vechii Galii - Franța de astăzi - și în alte țări ale Europei Occidentale s-au păstrat până astăzi sfintele oseminte ale mucenicilor primelor veacuri și ale următoarelor, care au fost mărturisitori ai credinței ortodoxe. Îi chemăm pe părinții slujitori ai Bisericii să-i pomenească la dumnezeieștile slujbe - la litie și la alte rugăciuni - pe cuvioșii lui Dumnezeu,

care sunt ocrotitorii locului sau ai țării unde se desfășoară slujba, ca și pe cei cinstiți cu deosebire. [...] Și chemați turma de credincioși să-i cinstească pe acești bineplăcuți ai lui Dumnezeu.” Tot la același Sinod, Sf. Ioan Maximovici spunea: „Găsind în diaspora noastră propovăduitori și asceți din vechime, ale căror nume nu ne erau cunoscute, Îl proslăvim pe Domnul, minunat întru sfinții Lui, și îi cinstim pe cei ce au bi-

neplăcut Lui, laudând suferințele și nevoițele lor ascetice și rugându-i să ne fie mijlocitori pe lângă Dumnezeu... A trebuit să le atragem atenția locuitorilor de azi ai meleagurilor pe care aceștia s-au nevoit și unde odihnesc rămășițele sfințelor lor moaște - să le atragem atenția asupra neprețuitelor comori duhovnicești și să chemăm turma dreptcredincioasă să-i cinstească. Apusul e plin de astfel de sfinți.”

Și tocmai pentru a-i face cunoscuți pe acești sfinți care au strălucit în vechime aici în Apus (și mai cu seamă în țările care aparțin de Mitropolia noastră), vom încerca să prezentăm în fiecare număr viața unuia dintre ei. Dedicăm numărul de pe luna aceasta Sfântului Rupert din Salzburg, apostolul Bavariei și Austriei.

* *Ierodiacon Grigorie Benea*

Sfântul Rupert din Salzburg, apostolul Bavariei și Austriei

Sfântul Rupert, episcopul Salzburgului, a fost unul dintre cei mai mari sfinți care au strălucit în pământurile germane. De aceea în cele ce urmează vom prezenta pe scurt viața lui, folosindu-ne pentru aceasta de două texte vechi ale *Vieții* sale, scrise la scurtă vreme după moartea omului lui Dumnezeu.

Mai întâi însă, să ne oprim asupra istoriei locurilor în care a trăit și a propovăduit el. În vechime, pe teritoriul Austriei și Bavariei de astăzi se găseau provinciile romane Noricum și Panonia, care erau bastioane puternice ale credinței în Hristos. Însă odată cu căderea Imperiului Roman în apus și cu năvălirea popoarelor barbare, credința creștină a dispărut aproape în întregime din acele părți. Cucerii și prigoani de păgâni sălbatici, cei mai mulți dintre creștini fie și-au pierdut credința, fie au început să o amestece cu diferite practici păgâne sau cu erezii. Încă din veacul al VI-lea, călugării irlandezi începuseră să-L propovăduiască pe Hristos în pământurile celor două provincii însă, datorită caracterului neorganizat al misiunii lor, nu reușiseră să aibă un efect de durată. Pe lângă acești călugări irlandezi, unii episcopi franci se nevoiau și ei să ducă vestea cea bună păgânilor germani, însă datorită rezistenței barbarilor lucrarea lor a adus puțină roadă. De aceea, când Sfântul Rupert își începea propovăduirea la sfârșitul veacului al VII-lea, pământurile Europei centrale erau încă adânc cufundate în întunericul necredinței și al închinării la idoli.

Dar să trecem acum la viața omului lui Dumnezeu. Despre primii ani ai săi nu se știe aproape nimic. Se pare că s-a născut în jurul anului 660 d. Hr., fie într-o familie francă nobilă, fie într-o familie irlandeză. Oricum, în tinerețe a primit o temeinică educație creștină, și fiind evlavios din fire și plin de înțelepciune, și-a atras dragostea și respectul tuturor. Până la urmă, pentru darurile sale Rupert a fost hirotonit diacon și preot, ajungând apoi episcop în orașul Worms din Ger-

mania de azi. Iată cum vorbește despre păstorirea sa una dintre primele *Vieți* ale sfântului: „Era blând și feciorelnic, simplu și cumpătat, credincios în lauda lui Dumnezeu și plin de Duh Sfânt. Avea un mare discernământ duhovnicesc, și faptele lui bune povățuiau turma spre asemănarea cu Hristos, căci îi însufla nu doar prin cuvintele sale, ci și prin pilda faptelor. Priveghea adeseori, își slăbea trupul prin posturi și își împodobeia faptele cu milostenie. Dădea tot ce avea, pentru ca săracii să nu plece de la el flămânzi, căci socotea datoria lui să-i îmbrace pe cei goi și să-i ajute pe cei lipsiți.”

Pentru toate aceste fapte de adevărat păstor al turmei lui Hristos, faima lui Rupert s-a răspândit în scurtă vreme în întreaga țară. În acea vreme duce al Bavariei era Theodo al II-lea, care auzind de înțelepciunea și de minunile lui Rupert a vrut să-l cunoască pe omul lui Dumnezeu. Deși încă păgân, Theodo avea o soră creștină, care îl pregătise pentru primirea cuvântului mântuirii. De aceea, ducele a trimis la Worms mesageri, rugându-l pe Rupert să vină în Bavaria.

Și astfel, în anul 697 Rupert a ajuns, după o călătorie obositoare, în vechiul oraș roman Ratisbona (Regensburg-ul de astăzi), capitala Bavariei. Theodo l-a întâmpinat pe sfântul episcop cu multă cinste și bucurie, chemându-l în palatul său. Aici, Rupert a început să-i vorbească ducelui despre credința în Hristos. Cu atâta har și înțelepciune propovăduia omul lui Dumnezeu, încât în scurtă vreme Theodo a fost cucerit de învățătura lui și a primit botezul. Alături de el s-a botezat mulțime de popor, bogați și săraci, nobili și oameni simpli.

Văzând însă că întreaga țară zăcea în întunericul păgânătății, Rupert a hotărât să propovăduiască și în ținuturile din împrejurimi. Luând cu sine câțiva însoțitori, episcopul a coborât pe Dunăre, vestind peste tot cuvântul mântuirii. Astfel a străbătut cu bărbăție și curaj întreaga țară, ajungând până în câmpiile Panoniei de jos. „Prin sfințele sale

cuvinte,” ne spune *Viața* lui Rupert, „inimile lor întunecate erau luminate, și sufletele celor nebotezați însetau de izvorul vieții.” În călătoriile sale, Rupert nu dărâma templele păgânești, ci le preschimba în biserici ale adevăratului Dumnezeu, și de aceea în scurtă vreme păgânii au primit credința în Hristos.

Până la urmă, sfântul a ajuns în orașul Lorch, pe râul Enns, unde s-a așezat mai mult timp. Mulțimi nenumărate de oameni au început să-l caute, căci i se dusese vestea de făcător de minuni. Într-adevăr, pentru smerenia și sfințenia vieții sale, Rupert primise darul vindecării și al izgonirii duhurilor necurate, și de aceea poporul îl cinstea ca pe un adevărat părinte.

Însă pentru că era iubitor de pustie, Rupert nu și-a așezat scaunul episcopal nici în Lorch, nici în Regensburg. Astfel, într-una din călătoriile sale, a dat peste un loc minunat, un vechi oraș roman ruinat, numit Juvavium. Așezat în adâncul munților, într-un loc retras și de o mare frumusețe, Juvavium l-a cucerit pe Rupert. Primind îngăduință de la Theodo, sfântul a construit între ruinele lui o mănăstire închinată Sf. Ap. Petru, în care și-a așezat scaunul episcopal. Mai târziu, această mănăstire avea să ajungă un mare centru duhovnicesc și de învățătură al întregii Europe. Apoi, pentru că veneau la el și multe femei care vroiau să-i devină ucenițe, sfântul a zidit, în apropierea mănăstirii Sf. Petru, și o mănăstire de maici, numită Nonnberg și închinată Maicii Domnului. Ca stareț episcopul a chemat-o pe sora sa, Ermentrude, femeie sfântă, care trăia la Worms. În scurtă vreme, cele două mănăstiri au ajuns la o mare dezvoltare.

Din cauza sării care exista în munții din împrejurimi, sfântul a redenumit vechiul Juvavium și i-a spus Salzburg, adică „orașul sării”. Din mănăstirea sa din Salzburg, Rupert avea să-și conducă de acum înainte toate lucrările misionare. Având nevoie de ajutoare, sfântul a hotărât să se întoarcă în patria sa, pentru

a aduce mai mulți propovăduitori. A revenit în Bavaria cu 12 însoțitori, dintre care îl pomenim pe Sf. Virgil, irlandez din Leinster, care avea să-i fie urmașului Rupert pe scaunul de episcop. De altfel, trebuie spus că irlandezii au jucat un rol esențial în lucrarea sfântului apostol. Cu râvnă pentru propovăduire și înfrânarea lor deosebită, irlandezii aveau să influențeze hotărâtor tânăra Biserică din pământurile Bavariei, mănăstirea din Salzburg devenind un adevărat centru de activitate misionară irlandeză. De pildă, din pricina dragostei lor pentru viața călugărească, episcopii irlandezi erau în același timp și stareți de mănăstiri. Acest lucru a fost preluat și în pământurile Bavariei, Rupert fiind în același timp stareț al mănăstirii din Salzburg și episcop al întregului ținut. Caracterul irlandez al Bisericii din Bavaria avea să se păstreze încă mult timp după moartea sfântului, Bavaria deve-

nind un adevărat centru de evlavie pentru toate pământurile germane. Oricum, împreună cu ucenicii săi, Rupert s-a nevoit cu râvnă pentru încreștinarea păgânilor din acele locuri. Ca un adevărat propovăduitor, sfântul a întemeiat peste tot o mulțime de mănăstiri. Fiind adevărate lumini pentru ținuturile dimprejur, înțeleptul episcop a putut să-și ducă prin ele la bun sfârșit munca. Astfel, pomenim mănăstirea pe care Rupert a întemeiat-o pe malul lacului Wallersee, închinată tot Sf. Petru, apoi mănăstirea din Maxglan, cea din Pongau, întemeiată în urma unei vedenii cerești, cea din Altötting și multe altele. Și astfel, după o viață întreagă pusă în slujba lui Dumnezeu, în care a izbutit să aducă nenumărați păgâni la Hristos și la dreapta credință, sfântul s-a apropiat de plecarea în veșnicie. Simțind că i se apropie sfârșitul, în primăvara anului 717 s-a retras la mănăstirea sa din

Salzburg, pentru a petrece Postul Mare. Dumnezeu l-a întărit și a trecut cu bine întregul post. În ziua de Paști a slujit Sf. Liturghie în fața poporului care se adunase acolo, și după slujbă a ținut ultima sa predică. Apoi, liniștit și împăcat, s-a închinat în fața tuturor și, după ce și-a cerut iertare, și-a dat suflul în mâinile lui Dumnezeu. Era ziua de 27 martie a anului 717. „Întreg poporul din Noricum l-a jelit,” ne spune *Viața sfântului*, „pentru că fusese un apostol al aceluia neam, și pentru că nu măhnise pe nimeni în nici un fel.” După moartea sa, omul lui Dumnezeu a fost îngropat în mănăstirea Sf. Petru din Salzburg, unde odihnesc moaștele lui până astăzi.

Pentru rugăciunile Sfântului Rupert, episcop de Salzburg și apostol al Bavariei și Austriei, Dumnezeu să ne dăruiască și nouă râvnă în propovăduirea dreptei credințe și iertare de păcate. Amin!

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

3 dec. – slujește Sf. Liturghie și predică la Stuttgart (paroh: P.C.Pr.Dr. Mihăiță Bratu) cu participare foarte mare. După masă, ia parte alături de mulți episcopi la aniversarea Păr. Manfred Wagner, mare prieten și susținător al Mitropoliei.

6 dec., Sf. Nicolae – slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

10 dec. – slujește Sf. Liturghie și predică la Düsseldorf (paroh: P.C.Pr. Ioan Hodoș) cu participare numeroasă. A urmat o frumoasă agapă.

14 dec. – acordă un interviu postului de Radio România internațional.

16 dec. – însoțește corul de la Șinca Nouă (jud. Brașov) în colindă la Primăria din Nürnberg.

17 dec. – slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. Primește colinda Corului din Șinca Nouă.

18 dec. – primește colinda Corului de copii Alegretto din București

20 dec. – slujește Sf. Liturghie și predică la Berlin (paroh: P.C.Pr. Constantin Mihoc).

20 dec. – împreună cu Î.P.S. Augustinos face o vizită la Berlin episcopului Dr. Wolfgang Huber, președintele Bisericii Evanghelice din Germania.

24 dec. – slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. Seara, participă la slujba Privegherii și primește colinda Corului Catedralei, a Corului de copii *Luceafărul* din Iași... Au parti-

cipat peste 300 de credincioși.

25 dec., Crăciunul - slujește Sf. Liturghie și predică la Offenbach (paroh: P.C.Pr. Ștefan Anghel) cu participare numeroasă. A urmat o frumoasă agapă.

26 dec., Soborul Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Augsburg (paroh P.C.Pr. Florin Chelmen) cu prilejul hramului. Au participat foarte mulți credincioși care au continuat bucuria Praznicului la agapa oferită de Parohie.

27 dec., Sf. Arhid. Ștefan - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

31 dec. – slujește Sf. Liturghie și predică la Darmstadt. La cumpăna anilor slujește Privegherea și Acatis-tul Sfintei Treimi în Catedrala mitropolitană cu participare mare.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

1 dec. - săvârșește slujba Sfințirii Apei și un Tedeum, cu ocazia Zilei Naționale a României.

2 dec. - împreună cu P.C. Pr. Nicolae Liviu Vilcea, săvârșește Taina Sf. Maslu la Graz.

3 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Graz, cu ocazia serbării hramului.

4 dec. - participă la Viena la întâlnirea organizată de Fundația „Pro Oriente” sub genericul „Lumina lui Hristos luminează tuturor”.

5 dec. - participă la un dialog cu tineri din Viena, pe tema trăirii unei vieți creștine autentice astăzi.

6 dec., Sf. Ier. Nicolae - slujește Sf. Liturghie și predică la Viena (Paroh P.C. Pr. Dr. Nicolae Dura).

10 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

11 dec. - primește la sediul episcopal din München pe P.C.Pr. Simion Felecan.

16 dec. - participă la concertul de colinzi susținut la München de corul de copii „Alegretto” din București. Seara participă, la capela sediului episcopal, la conferința D-lui Stroescu Stănișoară pe tema: *Tineretul și provocările timpului*.

17 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Regensburg (Paroh P.C.Pr. Alexandru Câmpeanu).

24 dec. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan. Seara săvârșește slujba Privegherii, iar apoi participă la concertul de colinde și la bucuria copiilor prilejuită de venirea lui Moș Crăciun.

25 dec., Crăciunul - săvârșește Sf. Liturghie la Capela Sf. Siluan.

26 și 27 dec. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

31 dec. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan. La cumpăna dintre ani se află împreună cu credincioșii în Capela Sf. Siluan săvârșind slujba Privegherii cu Sf. Liturghie.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND UND ZENTRALEUROPA

Fürther-Str. 166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Ierod. Grigorie Benea

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00